

American Pravda: Případ Lea Franka a původ ADL, Ron Unz

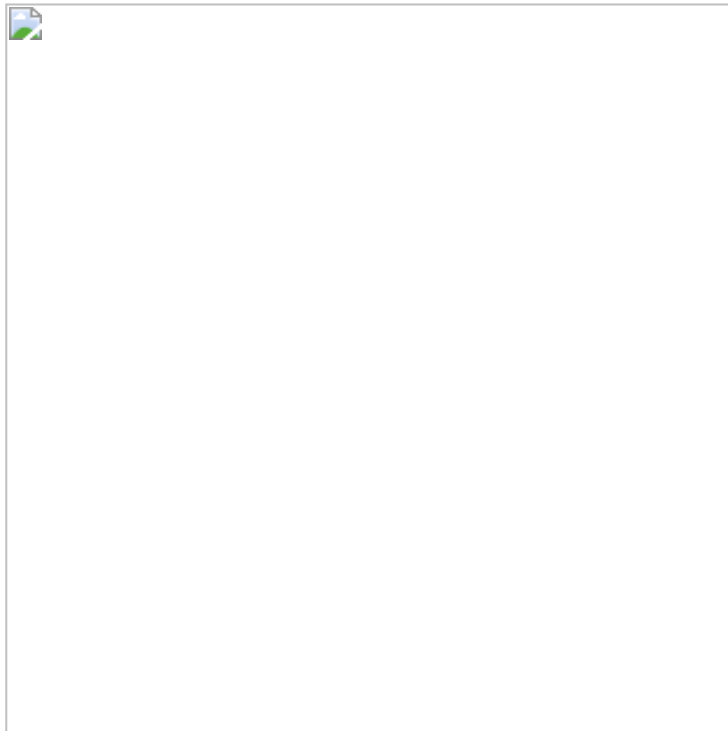
unz.com/runz/american-pravda-the-leo-frank-case-and-the-origins-of-the-adl

March 27, 2023

[BlogviewArchiv Rona Unze](#)

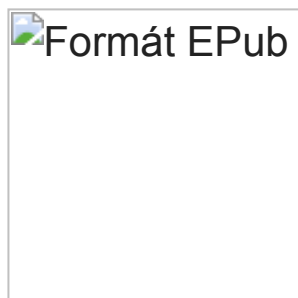
[Ron Unz • 27. března 2023](#)

[Sdílejte s Gabem](#)

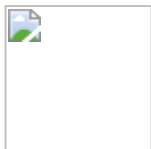

[Leo Frank. Kredit: Wikimedia Commons](#)

Přehrávač zvuku

[Formát EPub](#)

Zhruba před týdnem věnovaly *New York Times* i *Wall Street Journal* značný prostor zpravodajství „Parade“, oživení broadwayského muzikálu z roku 1998 o zabití Lea Franka, manažera židovské továrny v Atlantě ve státě Georgia, pravděpodobně. nejslavnější lynč v americké historii.

Frank byl usvědčen a odsouzen k smrti za znásilnění a vraždu mladé dívky, kterou zaměstnával, a ve snaze zachránit jeho život byla založena Liga proti pomluvám (ADL). Poté, co četné právní apely neuspěly, guvernér státu nakonec Frankův rozsudek zmírnil a skupina rozhořčených občanů odpověděla Frankem oběšením. Incident byl vylíčen jak v muzikálu, tak v souvisejícím mediálním pokrytí jako obzvláště děsivý příklad amerického antisemitismu.

Micaela Diamond a Ben Platt ve filmu „Parade“ v divadle Bernarda B. Jacobse.

Skutečná fakta tohoto případu však byla zcela odlišná a v roce 2018 jsem je probíral značně obsáhle v rámci delšího článku . Vzhledem k nedávno obnovené pozornosti na tuto problematiku a fascinujícím důsledkům skutečného příběhu jsem se rozhodl vyjmout a znovu publikovat svou analýzu v naději, že ji přinesu širší současné pozornosti.

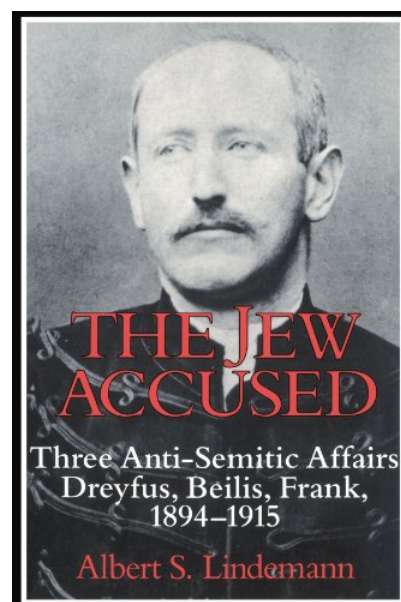
I když jsem již dlouho uznával sílu a vliv ADL, přední židovsko-aktivistické organizace, jejíž představitelé byli tak pravidelně citováni v mých novinách, až donedávna jsem měl o jejím původu jen mlhavé představy. Jsem si jistý, že jsem ten příběh už někdy slyšel, ale ten příběh mi nikdy neutkvěl v paměti.

Pak, možná před rokem nebo dvěma, jsem náhodou narazil na diskusi o oslavách stého výročí ADL v roce 2013, ve kterých vedení znovu potvrdilo zásady svého založení v roce 1913. Počátečním impulsem bylo marné národní úsilí zachránit život Leo Frankovi, mladému jižnímu Židovi nespravedlivě obviněnému z vraždy a nakonec lynčovanému. V minulosti by Frankovo jméno a příběh byly v mé mysli stejně vágní, z mých úvodních učebnic dějepisu jsem si je pamatoval jen napůl jako jednu z nejpozoruhodnějších raných obětí KKK na zuřivě antisemitském hlubokém jihu počátku dvacátého století. Nicméně, nedlouho předtím, než jsem viděl tento článek na ADL, jsem si přečetl vysoce uznávanou studii Alberta Lindemanna Obviněný Žid, a jeho krátká kapitola o notoricky známém případě Frank úplně rozbila všechny mé předsudky.

Za prvé, Lindemann prokázal, že za Frankovým zatčením a odsouzením nejsou žádné důkazy o antisemitismu, přičemž Židé tvořili vysoce ceněný prvek tehdejší bohaté atlantské společnosti a neobjevily se žádné odkazy na Frankův židovský původ, ať už negativní nebo jiný. v médiích před soudem. Pět velkých porotců, kteří hlasovali pro obvinění Franka z vraždy, byli sami Židé a žádný z nich nikdy nevyjádřil lítost nad svým rozhodnutím. Obecně se zdá, že podpora Franka byla nejsilnější mezi Židy z New Yorku a dalších vzdálených částí země a nejslabší mezi Židy z Atlanty s nejlepší znalostí místní situace.

Kromě toho, ačkoli Lindemann sledoval sekundární zdroje, o které se opíral při prohlášení, že Frank byl zjevně nevinný v obviněních ze znásilnění a vraždy, fakta, která vylíčil, mě vedla k opačnému závěru a zdálo se, že naznačují silné důkazy o Frankově vině. Když jsem mnohem nedávno četl Lindemannovu delší a obsáhlejší historickou studii o antisemitismu, *Ezauovy slzy*, všiml jsem si, že jeho zkrácené zpracování případu Frank již takové tvrzení o nevině nečiní, což možná naznačuje, že sám autor mohl mít také druhé úvahy o váze důkazů.

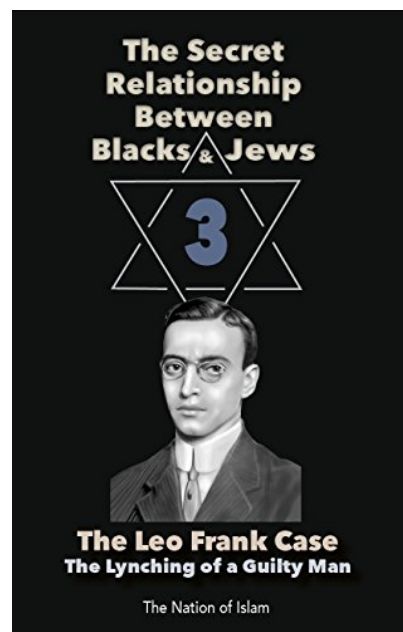
Na základě tohoto materiálu jsem tento názor vyjádřil ve svém nedávném článku o historickém antisemitismu, ale mé závěry byly nutně dosti předběžné, protože se opíraly o Lindemannovo shrnutí informací poskytnutých v sekundárních zdrojích, které použil, a měl jsem dojem, že prakticky všichni ti, kteří případ Franka podrobně vyšetřovali, došli k závěru, že Frank je nevinný. Ale poté, co se objevil můj článek, mě někdo upozornil na knihu z roku 2016 z nečekaného zdroje, která argumentovala Frankovou vinou. Nyní, když jsem si ten svazek objednal a přečetl, mé chápání případu Frank a jeho historického významu se zcela změnilo.

Mainstreamoví vydavatelé mohou často odmítat knihy, které jsou příliš ostře v rozporu s panujícím dogmatem, a prodej takových děl pravděpodobně neospravedlňuje rozsáhlý výzkum potřebný k vytvoření rukopisu. Kromě toho mohou autoři i vydavatelé čelit rozsáhlému očerňování ze strany nepřátelských médií za zaujímání takových postojů. Z těchto důvodů budou ti, kdo publikují takový kontroverzní materiál, často jednat z hlubokých ideologických pohnutek, spíše než pouze usilovat o profesní postup nebo peněžní zisk. Příkladem může být horlivý trockistický levičák, jako je Lenni Brenner, aby odolal riziku zuřivých útoků a investoval čas a úsilí, aby vytvořil svou pozoruhodnou studii o zásadním nacisticko-sionistickém partnerství třicátých let. A z podobných důvodů bychom neměli být úplně překvapeni, že hlavní kniha argumentující vinu Lea Franka se objevila jako svazek v sérii o zločiných aspektech židovsko-černošských historických vztahů, kterou vytvořila organizace Nation of Islam (NOI) Louise Farrakhana. ani to, že v textu chybí jakýkoli identifikovaný autor.

Anonymní díla publikovaná silně démonizovanými nábožensko-politickými hnutími přirozeně vyvolávají značnou opatrnost, ale jakmile jsem začal číst 500 stran případu *Leo Frank: Lynčování vinného muže* Byl jsem velmi ohromen kvalitou historické analýzy. Myslím, že jen velmi zřídka jsem se setkal s výzkumnou monografií o kontroverzní historické události, která poskytla tak obrovské množství pečlivě zdůvodněných analýz podložených tak hojnými důkazy. Zdálo se, že autoři prokázali úplné zvládnutí hlavní sekundární literatury za posledních sto let, přičemž velmi intenzivně čerpali z různých primárních zdrojů, včetně soudních záznamů, osobní korespondence a současných publikací, přičemž drtivá většina z 1200 poznámek pod čarou odkazovala na noviny a články v časopisech té doby. Případ, který provedli kvůli Frankově vině, se zdál být naprosto zdrcující.

Základní nástin událostí není sporný. V roce 1913 byla v Georgii naposledy viděna 13letá pracovnice tužky jménem Mary Phagan v sobotu ráno živá při návštěvě kanceláře manažera továrny Leo Franka, aby si vyzvedla týdenní výplatu, zatímco její znásilněné a zavražděné tělo bylo nalezeno ve sklepě brzy. druhý den ráno a Frank nakonec zatčen za zločin. Jako bohatý mladý prezident atlantské pobočky B'nai B'rith byl Frank považován za jednoho z nejvýznamnějších židovských mužů na jihu a na jeho právní obranu byly nasazeny velké prostředky, ale po nejdelším a nejdražším procesu v r. státní historie, byl rychle usvědčen a odsouzen k smrti. Z faktů případu proti Frankovi se nakonec stala pozoruhodná spleť složitých a často protichůdných důkazů a svědectví očitých svědků, přičemž místopřísežná prohlášení byla pravidelně odvolávána a poté odvolána. Ale zásadním bodem, který autoři NOI zdůrazňují pro správné rozluštění této matoucí situace, je obrovský rozsah finančních zdrojů, které byly nasazeny ve prospěch Franka, před soudem i

po něm, přičemž prakticky všechny prostředky pocházely z židovských zdrojů. Převody měn jsou stěží přesné, ale vzhledem k tehdejším americkým rodinným příjmům mohly být celkové výdaje Frankových příznivců až 25 milionů dolarů v dnešních dolarech, dost možná více než jakákoli jiná obrana proti vraždám v americké historii předtím nebo po, a téměř nepředstavitelná suma pro zbídačený Deep South té doby. O několik let později přední dárce soukromě přiznal, že velká část těchto peněz byla vynaložena na křivou přísahu a podobné falzifikáty, což je velmi snadno zřejmé každému, kdo případ podrobně studuje. Když vezmeme v úvahu tento obrovský oceán pro-frankovského financování a špinavé prostředky, pro které bylo často nasazováno, detaily případu se stanou mnohem méně záhadnými. Existuje hora prokazatelně vykonstruovaných důkazů a falešných svědectví ve prospěch Franka a na druhé straně žádné známky něčeho podobného. Když vezmeme v úvahu tento obrovský oceán pro-frankovského financování a špinavé prostředky, pro které bylo často nasazováno, detaily případu se stanou mnohem méně záhadnými. Existuje hora prokazatelně vykonstruovaných důkazů a falešných svědectví ve prospěch Franka a na druhé straně žádné známky něčeho podobného. Když vezmeme v úvahu tento obrovský oceán pro-frankovského financování a špinavé prostředky, pro které bylo často nasazováno, detaily případu se stanou mnohem méně záhadnými. Existuje hora prokazatelně vykonstruovaných důkazů a falešných svědectví ve prospěch Franka a na druhé straně žádné známky něčeho podobného.

Policie původně podezírala černého nočního hlídače, který našel dívčino tělo, a ten byl rychle zatčen a tvrdě vyslýchán. Brzy poté byla v jeho domě nalezena zakrvácená košile a Frank učinil několik prohlášení, která zřejmě zapletla jeho zaměstnance do zločinu. V jednu chvíli se tento černý podezřelý mohl přiblížit tomu, že byl davem zlynčován, což by případ uzavřelo. Ale on se svého příběhu o nevinnosti držel s pozoruhodnou vyrovnaností, v ostrém kontrastu s Frankovým extrémně nervózním a podezíravým chováním, a policie brzy přesunula svou kontrolu směrem k druhému, což vyvrcholilo jeho zatčením. Všichni badatelé nyní uznávají, že noční hlídač byl zcela nevinný a důkazy proti němu byly podloženy. Případ proti Frankovi se neustále zvyšoval. Byl posledním mužem, o kterém bylo známo, že viděl mladou oběť, a opakovaně měnil důležité aspekty svého příběhu. Mnoho bývalých zaměstnankyň uvedlo jeho dlouhou historii sexuálně agresivního chování vůči nim, zejména vůči samotné zavražděné dívce. V době vraždy Frank tvrdil, že pracoval sám ve své kanceláři, ale svědek, který tam šel, uvedl, že nebyl nikde k nalezení. Franka zapletlo obrovské množství nepřímých důkazů. Černý rodinný sluha Frank brzy přišel s přísahou svědectvím, že Frank se ráno po zabití přiznal své ženě k vraždě, a zdálo se, že toto tvrzení podpořilo podivné odmítnutí manžela navštívit ve vězení první dva týdny po vraždě. den jeho zatčení. Frankovi bohatě financovaní partyzáni najali dvě samostatné firmy zkušených soukromých detektivů a agenti obou nakonec zdráhavě došli k závěru, že Frank je podle obvinění vinen.

Jak se vyšetřování posunulo kupředu, došlo k velkému zlomu, když se přihlásil jistý Jim Conley, Frankův černý školník, a přiznal se, že byl Frankovým spolupachatelem při utajování zločinu. U soudu vypověděl, že ho Frank pravidelně najímal jako

hlídku během jeho četných sexuálních styků s jeho zaměstnankyněmi, a poté, co zavraždil Phagana, mu Frank nabídl obrovskou sumu peněz, aby pomohl odstranit a ukryt tělo ve sklepě, takže že zločin mohl být připsán na někoho jiného. Ale když se kolem Franka stahovala legální smyčka, Conley se začal bát, že by se mohl stát novým obětním beránkem, a vydal se na úřady, aby si zachránil krk. Přes Conleyho usvědčující obvinění Frank opakovaně odmítal se s ním konfrontovat v přítomnosti policie, což bylo všeobecně považováno za další důkaz Frankovy viny.

V době samotného soudu se všechny strany shodly, že vrahem byl buď Frank, bohatý židovský obchodník, nebo Conley, pologramotný černošský školník s prvotřídním vzděláním a dlouhou historií veřejného opilství a drobné kriminality. Frankovi právníci toto srovnání využili na maximum, zdůrazňovali Frankův židovský původ jako důkaz jeho nevinu a oddávali se nejhrubším rasovým invektivám proti jeho černému žalobci, o kterém prohlašovali, že je zjevně skutečným násilníkem a vrahem kvůli jeho bestiální povaze.

Tito právníci byli tím nejlepším, co se dalo za peníze koupit, a hlavní rada byla známá jako jeden z nejzkušenějších vyšetřovatelů soudní síně na jihu. Ale i když Conleyho během tří dnů podrobil vysilujícím šestnácti hodinám intenzivního křížového výslechu, ten nikdy nezakolísal v hlavních detailech jeho mimořádně živého příběhu, který hluboce zapůsobil na místní média i na porotu. Mezitím Frank odmítl zaujmout stanovisko u svého vlastního soudu, čímž se vyhnul jakémukoli veřejnému křížovému výslechu svého často se měnícího účtu.

U Phaganova těla byly objeveny dvě poznámky napsané hrubou černou angličtinou a všichni se brzy shodli, že je napsal vrah v naději, že zklame podezření. Takže je buď napsal pologramotný černoš, jako je Conley, nebo vzdělaný běloch, který se pokoušel tento styl napodobit, a podle mého názoru pravopis a výběr slov silně nasvědčují tomu druhému, čímž implikují Franka.

Při širším pohledu se zdá, že teorie prosazovaná Frankovou legií posmrtných obhájců popírá racionalitu. Tito novináři a učenci jednotně argumentují, že Conley, pologramotný černý podřadný, brutálně znásilnil a zavraždil mladou bílou dívku, a právní autority si to brzy uvědomily, ale spikli se, aby ho osvobodily podporou složitého a riskantního plánu. místo toho zarámovat nevinného bílého obchodníka. Můžeme skutečně věřit, že by policejní úředníci a žalobci města na Starém Jihu porušili svou služební přísahu, aby vědomě chránili černého násilníka a vraha před zákonným trestem a tím ho vypustili do ulic jejich města? pravděpodobně kořistí budoucí mladé bílé dívky? Tato nepravděpodobná rekonstrukce je zvláště bizarní v tom, že téměř všichni její zastánci v průběhu desetiletí byli nejoddanějšími židovskými liberály, kteří donekonečna odsuzovali strašlivý rasismus jižních úřadů té doby, ale pak se nevysvětlitelně rozhodli udělat v tomto zvláštní výjimku. konkrétní případ.

V mnoha ohledech důležitější část případu Franka začala po jeho odsouzení a rozsudku smrti, kdy se mnozí z nejbohatších a nejvlivnějších amerických židovských vůdců začali mobilizovat, aby ho zachránili před oběšenci. Brzy založili ADL jako nové vozidlo pro tento účel a podařilo se jim udělat z případu vraždy Franka jeden z nejslavnějších v americké historii do té doby.

Ačkoli jeho role byla v té době z velké části skryta, nejdůležitějším novým podporovatelem, kterého Frank přilákal, byl Albert Lasker z Chicaga, neochvějný panovník americké spotřebitelské reklamy, která tvořila životní krev všech našich mainstreamových novin a časopisů. Nejenže nakonec poskytl lví podíl finančních prostředků na Frankovu obranu, ale soustředil svou energii na formování mediálního pokrytí kolem případu. Vzhledem k jeho dominantnímu obchodnímu vlivu v tomto sektoru bychom neměli být překvapeni, že se po celé zemi brzy začala objevovat obrovská vlna neutuchající pro-Frankovy propagandy v místních i národních publikacích, která se rozšířila do většiny nejpopulárnějších a vysoce uznávaných amerických médií. , se sotva jediným slovem vyřčeným na druhé straně příběhu.

Lasker také získal další mocné židovské osobnosti ve Frankově kauze, včetně majitele *New York Times* Adolpha Ochse, prezidenta *Amerického židovského výboru* Louise Marshalla a předního finančníka z Wall Street Jacoba Schiffa. Zejména *The Times* začaly věnovat obrovské pokrytí tomuto dříve obskurnímu případu vraždy v Georgii a mnoho z jeho článků bylo široce publikováno jinde. Autoři NOI zdůrazňují mimořádnou pozornost národních médií: „Černý domovník, jehož svědectví se stalo ústředním bodem odsouzení Lea Franka, se do té doby stal nejcitovanějším černochem v americké historii. Více jeho slov se objevilo v tisku v *New York Times* než slov WEB Du Boise, Marcuse Garveyho a Bookera T. Washingtona –kombinovaný.“

Před sto lety, stejně jako dnes, naše média vytvářejí naši realitu, a protože Frankova nevina byla prohlášena celostátně téměř jednomyslným způsobem, byl brzy přemluven dlouhý seznam prominentních osobností veřejného života, aby požadovali nový proces pro odsouzeného vraha, včetně Thomase Edisona. , Henry Ford a Jane Addamsová.

Ironií je, že sám Lasker se vrhl do této křížové výpravy, přestože měl zjevně velmi smíšené osobní pocity o muži, jehož věc prosazoval. Jeho pozdější životopis odhaluje, že při svém prvním osobním setkání s Frankem ho vnímal jako „zvrhlíka“ a „hnusného“ jedince, a to natolik, že dokonce doufal, že poté, co se mu podaří Franka osvobodit, tento rychle zahyne. nehoda. Kromě toho ve své soukromé korespondenci volně připustil, že velká část masivního financování, které on a mnoho dalších bohatých Židů z celé země poskytovali, byla vynaložena na křivá svědectví a existují také silné náznaky, že zkoumal uplácení různých soudců. Vzhledem k těmto skutečnostem byli Lasker a další Frankovi hlavní podporovatelé jasně vinni z vážných zločinů,

Vzhledem k tomu, že *New York Times* a zbytek liberálních severních médií nyní poskytují tak rozsáhlé pokrytí případu, byl Frankův obranný tým nucen opustit rasově pobuřující rétoriku namířenou proti jeho černému žalobci, která byla dříve ústředním bodem jejich soudní strategie. Místo toho začali vymýšlet příběh o nekontrolovatelném místním antisemitismu, kterého si předtím všichni pozorovatelé nevšimli, a přijali jej jako hlavní důvod pro odvolání proti rozsudku.

Bezzásadové právní metody, které Frankovi podporovatelé používají, ilustruje jediný příklad. Gruzínské právo obvykle vyžadovalo, aby byl obžalovaný přítomen u soudu, aby si vyslechl čtení rozsudku, ale vzhledem k populárním emocím v

případu soudce navrhl, aby se od tohoto ustanovení upustilo, a obžaloba souhlasila pouze v případě, že obhájci slíbili, že je nepoužijí. tato malá nesrovnalost jako důvod k odvolání. Ale poté, co byl Frank odsouzen, prezident AJC Marshall a jeho další podporovatelé zorganizovali řadu neúspěšných státních a federálních odvolání přesně na tuto drobnou technickou záležitost, pouze si najali další právníky, aby podali návrhy.

Téměř dva roky téměř neomezené prostředky vynaložené Frankovými příznivci pokrývaly náklady na třináct samostatných odvolání na státní a federální úrovni, včetně Nejvyššího soudu USA, zatímco celostátní média byla využívána k nekonečnému hanění gruzínského soudního systému v nejtvrdějších možné podmínky. Přirozeně to brzy vyvolalo místní reakci a během tohoto období začali pobouření Gruzínci odsuzovat bohaté Židy, kteří utráceli tak obrovské sumy na rozvrácení místního systému trestní justice.

Jedním z mála novinářů ochotných oponovat Frankovu postoji byl nakladatel z Georgie Tom Watson, populistický žrout, a v úvodníku rozumně prohlásil:

„Nemůžeme mít... jeden zákon pro Židy a jiný pro pohany“, zatímco později také bědoval. že "Je to špatný stav, když se do zahraničí dostane myšlenka, že právo je příliš slabé na to, aby potrestalo člověka, který má spoustu peněz." Bývalý guvernér Georgie se rozhořčeně zeptal: „Máme tomu rozumět tak, že kdokoli kromě Žida může být potrestán za zločin? Jasná fakta naznačují, že ve Frankově případě skutečně došlo k masivnímu justičnímu omylu, ale prakticky vše se odehrálo ve Frankův prospěch.

Všechna odvolání byla nakonec zamítnuta a Frankovo datum popravy za znásilnění a vraždu mladé dívky se konečně přiblížilo. Ale jen pár dní předtím, než měl odejít z úřadu, odcházející guvernér Georgie Frankovi zmírnil trest, což vyvolalo obrovskou bouři lidových protestů, zvláště když byl obchodním partnerem Frankova hlavního obhájce, což byl zjevný střet zájmů. Vzhledem k obrovským finančním prostředkům, které Frankovi národní příznivci jeho jménem vynakládali, a vzhledem k rozsáhlému dřívějšímu přiznání úplatkářství v případě zjevně existující temná podezření ohledně toho, co vedlo k tak pozoruhodně nepopulárnímu rozhodnutí, které bývalého guvernéra brzy přimělo odejít do exilu. stát. O několik týdnů později zaútočila skupina občanů Georgie na Frankovu vězeňskou farmu, unesli ho a oběsili, Frankovo zabití bylo přirozeně ostře odsuzováno v národních médiích, která dlouho propagovala jeho věc. Ale i v těchto čtvrtích mohl být významný rozdíl mezi veřejnými a soukromými náladami. Žádné noviny v zemi neprosazovaly Frankovu nevinu silněji než *New York Times* Adolpha Ochse. Přesto podle osobního deníku jednoho z redaktorů *Times* Ochs Frankem soukromě opovrhoval a možná dokonce uvítal jeho lynč s pocitem úlevy. Frankovi bohatí stoupenci se nikdy nepokoušeli postavit kohokoli z lynčujících strany před soud.

Ačkoli jsem nyní začal považovat svazek NOI za nejpřesvědčivější a nejdefinitivnější text o Frankově případě, přirozeně jsem zvažoval konfliktní díla, než jsem dospěl k tomuto závěru.

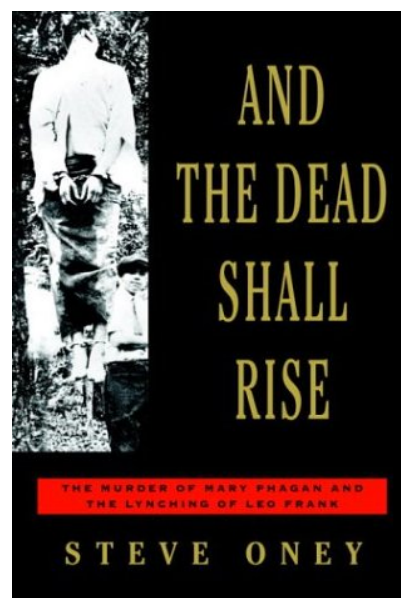
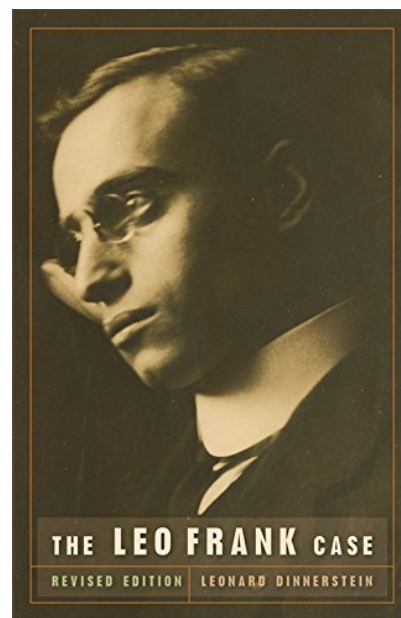
Téměř půl století byla hlavní vědeckou zprávou o incidentu pravděpodobně kniha Leonarda Dinnersteina *Případ Lea Franka.*, poprvé

publikované v roce 1966, a Dinnerstein, profesor University of Arizona specializující se na židovské dějiny, zcela podporoval Frankovu nevinu. Ale ačkoli dílo získalo národní cenu, nese zářivé reklamy z několika prestižních publikací a jistě zdobí seznamy četby nekonečných vysokoškolských kurzů, nebyl jsem vůbec ohromen. Mimo jiné se zdá, že kniha je původním zdrojem některých nejděsivějších příkladů údajných antisemitských veřejných výlevů, které zjevně nemají žádný základ ve skutečnosti a zdá se, že byly jednoduše vymyšleny autorem vzhledem k jeho nedostatku jakýchkoli citací; autoři NOI

poznávají, že všichni nedávní výzkumníci tyto příběhy tiše opustili. I když ponecháme stranou takové pravděpodobné falzifikáty, které byly široce citovány pozdějšími autory a silně kontaminovaly historické záznamy, Mnohem delší a podstatnější nedávná práce byla 2003 *And the Dead Shall Rise* od Steva Oneyho, která má téměř 750 stran a vyhrála National Jewish Book Award, Southern Book Critics Circle Prize a Silver Gavel American Bar Association, pravděpodobně se etablovala jako dnešní kanonický text o historické události. Oney byl dlouholetým novinářem z Atlanty a jeho vypravěčské umění na mě udělalo příznivý dojem spolu s četnými fascinujícími viněťami, které poskytl, aby ilustroval jižanskou historii této obecné éry. Také se zdál být opatrným badatelem, těžce čerpal z primárních zdrojů a vyhýbal se velké části zfalšované historie minulého století, aniž by zcela potlačoval masivní důkazy o úplatkářství a křivé výpovědi, které používaly Frankovy síly.

Ale ačkoli Oney zmiňuje mnoho z těchto informací, kupodivu nedokáže spojit body. Třebaže se občas zmíní o některých prostředcích vynaložených Frankovým jménem, nikdy se je nepokouší převést na dnešní ekvivalenty, takže naivního čtenáře nechává předpokládat, že tak triviální částky nemohly být použity k převrácení chodu spravedlnosti. Celá jeho kniha je navíc napsána v chronologické formě vyprávění, v textu nejsou uvedeny žádné poznámky pod čarou a velká část obsahu je zcela mimo jakýkoli pokus určit Frankovu vinu či nevinu, což velmi ostře kontrastuje s učenějším stylem knihy autoři NOI.

Podle mého názoru byly ústředním prvkem Frankova případu masivní finanční pokušení nabízená Frankovými židovskými podporovateli a obrovský počet občanů Atlanty, vysokých i nízkých, kteří zjevně změnili své postoje k Frankově vině v

dychtivé naději na dopadení toho velkého. Ale ačkoli toto důležité téma bylo v knize NOI silně zdůrazněno, zdá se, že Oney se tomuto zjevnému faktoru většinou vyhýbá, možná dokonce z osobních důvodů. Tištěné publikace utrpěly v posledních letech masivní škrtů a na přebalu knihy jsem si všiml, že ačkoli je Oney popisován jako dlouholetý novinář z Atlanty, následně se přestěhoval do Los Angeles. Jakmile jsem to zkontroloval, okamžitě jsem zjistil, že Oneyho kniha se stala základem pro nezávislý film s názvem *The People v. Leo Franka* zajímalo by mě, jestli ho jeho naděje na ukořistění kousku obrovského hollywoodského zisku nepřiměly tak silně naznačovat Frankovu nevinu. Bylo by pravděpodobné, že se někdy na stříbrné plátno dostane popis Lea Franka jako násilníka a vraha? Tichý vliv finančních úvah se dnes neliší od doby před stoletím a tento faktor je třeba brát v úvahu při hodnocení historických událostí.

Autoři NOI věnují téměř celou svou obsáhlou knihu pečlivé analýze případu Frank, poskytnuté ve vhodně nezaujaté formě, ale občas propadne pocit jejich oprávněného rozhořčení. V letech před Frankovou vraždou bylo mnoho tisíc černých mužů na jihu lynčováno, často na základě tenké nitky podezření, přičemž jen málo z těchto incidentů získalo více než několik vět v místních novinách a velké množství za podobných okolností také zahynulo bělochů. Mezitím Frank získal výhodu nejdelšího soudního procesu v moderní jižní historii, podporovaného těmi nejlepšími soudními právníky, které si za peníze mohli koupit, a na základě drtivých důkazů byl odsouzen k smrti za znásilnění a vraždu mladé dívky. Ale když byl Frankův právní verdikt vyneseno mimosoudními prostředky, okamžitě se stal nejslavnější obětí lynče v americké historii, možná dokonce přitáhl větší pozornost médií než všechny ty tisíce jiných případů dohromady. Židovské peníze a židovská média z něj udělaly židovského mučedníka, který si tím fakticky uzurpoval oběť obrovského počtu nevinných černochů, kteří byli zabiti jak před ním, tak po něm, z nichž žádný nebyl nikdy ani uznán jako jednotlivec.

Jak prof. Shahak účinně ukázal, tradiční talmudský judaismus považoval všechny nežidy za podlidské a jejich životy neměly žádnou hodnotu. Vzhledem k tomu, že Frankovi podporovatelé byli stoupenci reformního judaismu, zdá se dosti nepravděpodobné, že by tuto doktrínu přijali nebo si vůbec byli vědomi její existence. Náboženské tradice trávající tisíc let se však mohou snadno začlenit do kultury a takové nepoznané kulturní nálady mohly snadno zformovat jejich reakci na Frankovu právní situaci.

Vlivné historické zprávy o případu Frank a jeho následcích obsahovaly děsivé příběhy o nekontrolovatelném veřejném antisemitismu navštíveném židovskou komunitu v Atlantě v důsledku soudního procesu, dokonce tvrdily, že podstatná část populace byla v důsledku toho nucena uprchnout. Pečlivé prozkoumání primárních zdrojových důkazů, včetně zpravodajství ze současného zpravodajství, však o tom neposkytuje absolutně žádný důkaz a zdá se, že je to zcela smyšlené.

Autoři NOI poznamenávají, že před Frankovým soudem byla americká historie prakticky bez jakýchkoli důkazů významného antisemitismu, přičemž předchozím nejpozoruhodnějším incidentem byl případ extrémně bohatého židovského finančníka, kterému byla odmítnuta služba v luxusním letovisku. Ale tím, že totálně překroutili Frankův případ a zaměřili tak masivní celostátní mediální pokrytí na jeho

neutěšenou situaci, židovským vůdcům po celé zemi se podařilo vytvořit mocný ideologický narativ i přes nedostatek reality, možná v úmyslu, aby příběh sloužil jako pouto k podpoře židovské komunity. soudržnost.

Jako další příklad široce propagované, ale zjevně podvodné historie, židovští spisovatelé, kteří drtivě ovládali popisy případu Frank, často tvrdili, že brzy poté podnítil oživení Ku Klux Klanu se skupinou občanů odpovědných za Frankův případ v roce 1915. lynčování údajně sloužící jako inspirace pro znovuzaložení této organizace Williamem Simmonsem o několik let později. Ale zdá se, že pro to neexistují žádné důkazy. Simmons skutečně silně zdůrazňoval filosemitskou povahu své nové organizace, která přitahovala značné množství židovských členů. Primárním faktorem znovuzrození KKK bylo téměř jistě uvedení nesmírně populárního filmu DW Griffitha *Zrození národa* z roku 1917, který oslavoval Klan éry přestavby. Vzhledem k tomu, že americký filmový průmysl byl v té době tak drtivě židovský a finanční podporovatelé filmu a přední jižanští distributoři pocházeli ze stejného prostředí, dalo by se věrohodně tvrdit, že židovský příspěvek k vytvoření Klanu ve dvacátých letech byl velmi zásadní. zatímco příjmy z distribuce filmu na jihu ve skutečnosti financovaly Samuela Goldwyna vytvoření MGM, předního hollywoodského studia.

Ve svém úvodu autoři NOI uvádějí fascinující bod, že větší historický význam případu Frank v americké rasové historii byl zcela ztracen. Před tímto procesem bylo pro jižní soudy bezprecedentní, že povolily černé svědectví proti bělochovi, natož proti bohatému muži, který byl souzen na základě vážných obvinění; ale děsivá povaha zločinu a role Conley jako jediného svědka vyžadovaly přestávku od této dlouholeté tradice. Autoři tedy bezdůvodně tvrdili, že případ Frank mohl být pro historii černošského pokroku v Americe stejně důležitý jako takové přelomové právní verdikty jako *Plessy v. Ferguson* nebo *Brown v. Board*. Ale protože téměř celý historický příběh byl vytvořen horlivými židovskými obhájci, byla tato fakta zcela zastřena a případ zcela zkreslen jako příklad antisemitského pronásledování a veřejné vraždy.

Shrňme to, co se zdá být pevně prokázanou faktickou historií případu Frank, zcela odlišnou od tradičního vyprávění. Neexistuje sebemenší důkaz, že by Frankův židovský původ stál za jeho zatčením a odsouzením, ani za rozsudek smrti, který dostal. Případ vytvořil pozoruhodný precedens v historii jižní soudní síně se svědectvím černocha, který hraje ústřední roli v odsouzení bílého muže. Od nejranějších fází vyšetřování vraždy se Frank a jeho spojenci neustále pokoušeli zaplést řadu různých nevinných černochoů tím, že podkládali falešné důkazy a používali úplatky k vymáhání křivé přísahy, zatímco výjimečně drsná rasová rétorika, kterou Frank a jeho právníci namířeli proti těmto černochoům měl pravděpodobně vyvolat jejich veřejný lynč.

Nyní předpokládejme, že všechna fakta tohoto slavného případu se nezměnila, kromě toho, že Frank byl bílým pohanem. Soud by byl jistě hodnocen jako jeden z největších rasových zlomů v americké historii, možná by dokonce zastínil *Brown v. Board* kvůli rozsahu lidového sentimentu a ve všech našich moderních učebnicích by dostal ústřední místo. Mezitím by Frank, jeho právníci a jeho těžcí finanční podporovatelé pravděpodobně patřili mezi nejodpornější rasové padouchy v celé

americké historii za své opakované pokusy podněcovat lynčování různých nevinných černochů, aby bohatý bílý násilník a vrah mohl odejít na svobodu. . Ale protože Frank byl spíše Žid než křesťan, tato pozoruhodná historie byla po více než sto let zcela převrácena našimi židovsky ovládanými médii a historiografií.

To jsou důležité důsledky, které vyplývají z kontroly vyprávění a toku informací, které umožňují proměnit vrahy v mučedníky a darebáky v hrdiny. ADL byla založena před více než sto lety s hlavním cílem zabránit tomu, aby byl židovský násilník a vrah hnán k právní odpovědnosti za své zločiny, a během desetiletí nakonec metastázovala do tajné politické policie, která není zcela nepodobná široce opovrhované Východoněmecká Stasi, ale jejím hlavním cílem se zdá být udržení drtivé židovské kontroly ve společnosti, která je z 98 % nežidovská.

Měli bychom si položit otázku, zda je vhodné, aby organizace s takovým původem a tak nedávnou historií měla obrovský vliv na distribuci informací po našem internetu.

Dlouhý článek z roku 2018, který jsem publikoval, přilákal značnou čtenářskou přízeň a více než 750 komentářů. Snad částečně v důsledku toho o několik měsíců později Amazon vyčistil odbornou knihu o případu Leo Franka, která na mě tak zapůsobila, ironicky, když tak učinil během Měsíce černé historie. Stále je však k dispozici k prodeji na webových stránkách NOI .

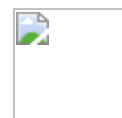
Související čtení:

Přihlaste se k odběru nových sloupců

• Kategorie: Historie , Ideologie , Rasa/Etnicita •

RSS

Štítky: Akademie , ADL , Americká média ,

Americká Pravda , Antisemitismus ,

Antirasismus , HotNews , Židé

Americká série Pravda

- Život a odkaz generálporučíka Williama Odoma
8. září 2008 • 2 500 slov • 18 komentářů
- Americká Pravda: Měl Rambo pravdu?
25. května 2010 • 1 300 slov • 90 komentářů
- Vzestup Číny, pád Ameriky
17. dubna 2012 • 7 000 slov • 438 komentářů
- Čínský melamin a americký Viox: Srovnání
17. dubna 2012 • 1 800 slov • 69 komentářů

- Mýtus americké meritokracie
28. listopadu 2012 • 26 200 slov • 256 komentářů
- Naše americká Pravda
29. dubna 2013 • 4 500 slov • 161 komentářů
- Americká Pravda: Televize reality
6. května 2013 • 900 slov • 18 komentářů
- Americká Pravda: Sudy střelného prachu a jisker
17. května 2013 • 1 200 slov • 4 komentáře
- American Pravda: ZeroHedge
31. května 2013 • 800 slov • 28 komentářů
- American Pravda: „Liberal Bias“
5. června 2013 • 1 200 slov • 14 komentářů
- Americká Pravda: Kdo sestřelil let MH17 na Ukrajině?
14. srpna 2014 • 2 100 slov • 315 komentářů
- John McCain: Když „Tokyo Rose“ kandidoval na prezidenta
9. března 2015 • 4 200 slov • 268 komentářů
- The Myth of American Meritocracy and Other Essays
March 4, 2016 • 1,800 Words • 28 Comments
- American Pravda: The Legacy of Sydney Schanberg
July 13, 2016 • 3,500 Words • 155 Comments
- American Pravda: Relying Upon Maoist Professors of Cultural Studies
July 18, 2016 • 1,900 Words • 66 Comments
- American Pravda: Will There be a *Spotlight* Sequel to *The Killing Fields*?
July 25, 2016 • 2,700 Words • 48 Comments
- American Pravda: Mass Deaths and Morning Newspapers
August 1, 2016 • 1,700 Words • 85 Comments
- John McCain's "Tokyo Rose" Propaganda Broadcast---Now Found and Released!
August 5, 2016 • 400 Words • 44 Comments
- American Pravda: Did the US Plan a Nuclear First Strike Against Russia in the Early 1960s?
August 15, 2016 • 2,500 Words • 228 Comments

- [American Pravda: Was General Patton Assassinated?](#)
August 22, 2016 • 2,400 Words • 525 Comments
- [American Pravda: Alexander Cockburn and the British Spies](#)
August 29, 2016 • 2,700 Words • 301 Comments
- [American Pravda: How the CIA Invented "Conspiracy Theories"](#)
September 5, 2016 • 2,600 Words • 495 Comments
- [American Pravda: The KKK and Mass Racial Killings](#)
September 19, 2016 • 3,200 Words • 555 Comments
- [American Pravda: The Destruction of TWA Flight 800](#)
September 26, 2016 • 2,800 Words • 398 Comments
- [American Pravda: Breaching the Media Barrier](#)
October 24, 2016 • 2,500 Words • 209 Comments
- [The Remarkable Historiography of David Irving](#)
June 4, 2018 • 1,700 Words • 595 Comments
- [American Pravda: When Stalin Almost Conquered Europe](#)
June 4, 2018 • 4,200 Words • 808 Comments
- [American Pravda: Our Great Purge of the 1940s](#)
June 11, 2018 • 5,500 Words • 275 Comments
- [American Pravda: The JFK Assassination, Part I - What Happened?](#)
June 18, 2018 • 4,800 Words • 1,257 Comments
- [American Pravda: The JFK Assassination, Part II – Who Did It?](#)
June 25, 2018 • 8,000 Words • 1,033 Comments
- [American Pravda: Our Deadly World of Post-War Politics](#)
July 2, 2018 • 5,700 Words • 330 Comments
- [American Pravda: Post-War France and Post-War Germany](#)
July 9, 2018 • 6,600 Words • 543 Comments
- [American Pravda: Oddities of the Jewish Religion](#)
July 16, 2018 • 7,800 Words • 1,661 Comments
- [American Pravda: The Bolshevik Revolution and Its Aftermath](#)
July 23, 2018 • 6,900 Words • 928 Comments
- [American Pravda: The Nature of Anti-Semitism](#)
July 30, 2018 • 5,500 Words • 673 Comments

- [American Pravda: Jews and Nazis](#)
August 6, 2018 • 6,900 Words • 624 Comments
- [American Pravda: Holocaust Denial](#)
August 27, 2018 • 17,600 Words • 2,327 Comments
- [American Pravda: 9/11 Conspiracy Theories](#)
September 10, 2018 • 11,000 Words • 2,384 Comments
- [American Pravda: The ADL in American Society](#)
October 15, 2018 • 7,300 Words • 756 Comments
- [American Pravda: Racial Discrimination at Harvard](#)
October 22, 2018 • 10,300 Words
- [American Pravda: Racial Discrimination at Harvard](#)
October 22, 2018 • 10,300 Words • 578 Comments
- [American Pravda: Amazon Book Censorship](#)
March 11, 2019 • 7,600 Words • 694 Comments
- [American Pravda: How Hitler Saved the Allies](#)
May 13, 2019 • 8,300 Words • 948 Comments
- [American Pravda: Secrets of Military Intelligence](#)
June 10, 2019 • 12,500 Words • 1,620 Comments
- [American Pravda: The Power of Organized Crime](#)
July 15, 2019 • 13,000 Words • 659 Comments
- [American Pravda: John McCain, Jeffrey Epstein, and Pizzagate](#)
July 29, 2019 • 6,400 Words • 938 Comments
- [American Pravda: Understanding World War II](#)
September 23, 2019 • 20,500 Words • 1,488 Comments
- [American Pravda: Mossad Assassinations](#)
January 27, 2020 • 27,300 Words • 1,082 Comments
- [American Pravda: Our Coronavirus Catastrophe as Biowarfare Blowback?](#)
April 21, 2020 • 7,400 Words • 1,638 Comments
- [American Pravda: Our Disputed Election](#)
January 14, 2021 • 2,000 Words • 631 Comments

Recently from Author

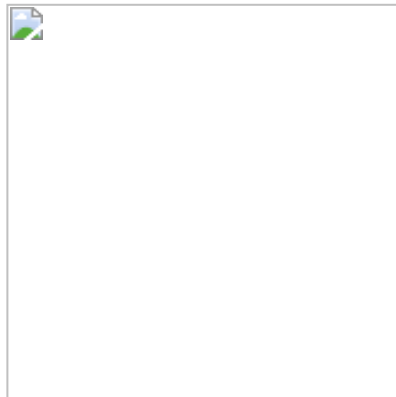
- [American Pravda: The Rise of the BRICS and the Fall of the USSA?](#)

- [Secret Intelligence Leaks vs. Basic Common Sense](#)
- [The Forbidden Topic: Race and IQ](#)
- [Very Encouraging Website Traffic](#)
- [American Pravda: Why the Media Fears RFK Jr.](#)

Related Pieces by Author

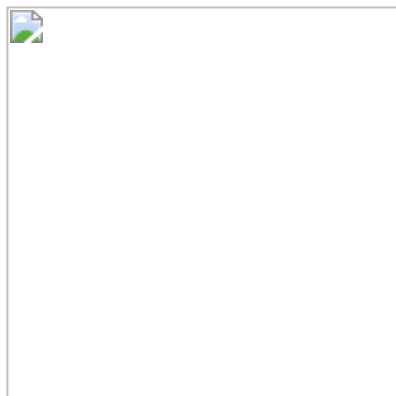
- [American Pravda: The ADL in American Society](#)
- [American Pravda: Harvard, Racial Discrimination, and Holocaust Denial](#)
- [American Pravda: Elon Musk, Kanye West, and Much Riskier Targets](#)
- [Audio Versions, More EBooks, and Gab Button](#)
- [Why Everything You Know About World War II Is Wrong](#)

Of Related Interest

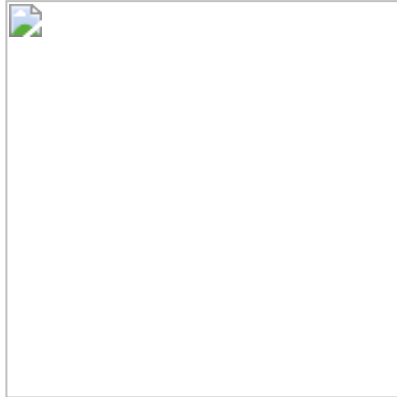

[American Pravda: The ADL in American Society](#) • [51m](#)
From the Leo Frank Case to the Present Day

[Ron Unz](#)

Ron Unz

Ron Unz

← Filling the "Blank Spots" in Our Nation...Playing "Fool's Mate" on the Grand Eura... →

All Comments Hidden • Show 732 Comments • Reply

American Pravda: The ADL in American Society • 51m

Od případu Leo Frank až po současnost

Ron Unz

• 756 Comments

Americká Pravda: Zvláštnosti židovského náboženství • 55m

Překvapivé prvky talmudského judaismu

Ron Unz

• 1,661 Comments

Americká Pravda: Popírání holocaustu • 2h8m

Analýza historie kontroverzního hnutí

Ron Unz

• 2,327 Comments

John McCain: Když "Tokyo Rose" kandidoval na prezidenta • 28m

Jaký byl skutečný válečný rekord Johna McCaina ve Vietnamu?

Ron Unz

• 268 Comments

American Pravda: Pochopení druhé světové války • 2h31m

Utvářející událost našeho moderního světa

Ron Unz

• 1,488 Comments

Americká Pravda: Židé a nacisté • 50m

Skrytá historie 30. a 40. let 20. století

Ron Unz

• 624 Comments